

LOVAS SZ. Judit

Larva

Megjegyzem, hogy mit nem szabad tennem, előkészítettem mindent, ami szép, árnyékukat idővé próbálom kiterjeszteni,

melynek okához, mint meghitt szeánszainkhoz igazodom. Azt hiszem, ha küszöbödre fekszem le aludni, nyugodtabb körvonala lesz annak,

hogy nem maradandó, ebben bízom. Mint a félénk — e tartományban vendég, akinek magamat mondom — elkéső idegen, a cselekvés szándéka

még tanulja rendjét, az odaadásomat, tökéletesen. Olyan, mint játékból Kisasszonynak hívni mindenről beszámolva neked, bár ha így kiérdemellek,

az fogva tartja lelkem, mint egy szellemet a templomkerti fák közé esett fényt tajtékzó patak.

Abys

Csak akkor foglalkoznak az ember őrzésével, ha ez a munkájuk, zsarnokságból hosszan ezt senki nem teszi. Legalább megfizetik

őket. Mi olyanok vagyunk, mint a virágok — a vázák állott vizében ottfelejtenek. Élőhalottat, szépet. Ferdén kell vágni, hogy megszívja magát.

Milyen közömbös sötétség kényszerít, hogy ne lépjem át a vonalat? A kontempláció felelőssége és az, ahogy önmaga érzékenységét dicséri

bennem. Szürke tóvá változik, melynek partján állatként szíved hallhatod, ha nincs számodra kiút, e templom legyen, és áldozatodból udvarod.

Ahogy más hangot ad ki, ha van menekülése, és gyengéd fájdalommal ismerkedő, ha nem, hátrafogott kezéd törött nyakú kócsag, de meg-megrebben.

Ha észreveszed, hogy többet tudok annál, mint amit mondok, és a kérdésedre mégis válaszolok. Felragyog a szemed, nem haragszom érte. Csak bajba ne keverj ezzel, fiú!

Mintha új neveden hívva lenne érdeged, mely felől ki-ki önmaga szerény, vagy hiú meggyőződéséből tart jót, rosszat és ostobát, mint tort

a távolodó füttyszó a halott felett — Öntudatlan csendes ünnepünk!

Lysanias

„Mindig kerested magad, hogy meglelj engem, és magad meglelve engem kerestél.”

Hermann Broch: *Vergilius halála*

Nem lenne nagy a szakadék köztünk, mert amivel fegyelmezlek kevés, de míg az engedékenységem valódi nem lesz, az engedelmisséged is dühítő,

ha nem minden rezdülésszel fordulsz hozzám, annak ellenére, hogy nem bírnám tartani — bagolyhattyú — a zsenge hitedet. „Hogy van ma, Uram? Valamit tehetek

Önért?” Mint a fák árnyékát, ha megrettenve kérdi, hogy áldozzon-e nekem, mint az isteneknek egy hozzád hasonló, pucér örömen nem tud úrrá lenni — *nimium ne crede colori*¹ — halványan: sötét seb, hogy odaadó.

¹ „... bőrdre ne légy soha büszke!”, Vergilius, II. Eklóga, Lakatos István fordítása.